

פרשת ויקרא

נושא השבוע: לפעמים לא קל להודות באמת

מה בפרשה

- **ספר ויקרא** מוקדש ברובו לתורת הקורבנות והכהנים המשרתים בקודש. ספר זה אינו נלמד כלל על פי התוכנית החדשה במקרא (פרט לפרק י"ט), ועל כן יש חשיבות בלימודו במסגרת פרשת השבוע.
- בפרשה שלנו נזכרים קורבנות שאינם קורבנות חובה אלא כאלה המובאים לפי רצון המקריב או במקרים מסוימים.
- **זבח שלמים** – קורבנות שבעליהם אוכלים אותם לאחר שנזרק דמם על המזבח, הוקטרו מהם חלקים וניתנו מהם מתנות הכהונה.
- **קרבן חטאת** – קורבנות חטאת מכפרים על החוטאים או הנטמאים בשגגה, שנודעו להם אחר כך חטאם או טומאתם.
- **קרבן אשם** – קרבן שמביאים החוטאים המתחרטים על מעשיהם או שהם מסופקים אם חטאו או לא.

נושא השבוע

קורבן **חטאת** הוא קרבן שאדם מביא כדי לכפר על חטאים. בפרשה נמנים מספר חטאים אפשריים, לגביהם מפורט כי אם ביצע אותם אדם והוא רוצה להינקות מאשמה, עליו לבוא אל הכהן, **להתוודות** על חטאו ולהיטהר מאשמה על ידי **הקרבת קרבן**. החטאים הנזכרים כאן הם: ידיעת עדות (העשוייה לסייע במשפט מסויים) מבלי שבא האדם להשמיעה בבית המשפט, נגיעה בדבר טמא - בנבלת חיה או בטומאת אדם, **ושכחת** שבועה.

מעשה באדם שטייל ועבר ליד גינה ובה עץ תות.
ראה את הפרי הבשל, והחליט להיכנס לגינה ולקטוף לעצמו
תותים. בעודו אוכל מהתותים ראה מרחוק את בעל הגינה.
מיד השליך את התותים מידי והחל לברוח.
רץ אחריו בעל השדה ואמר לו: מה יש לך ביד?
הסתובב האיש, הראה לו את ידיו ואמר: אין בידי כלום!
אמר לו בעל השדה: אמנם אין בידיך תותים, כי השלכת אותם,
אך יודע אני כי קטפת תותים כי ידיך מלוכלכות!
(על-פי ילקוט שמעוני פרשת בראשית רמז לח')

מ
ד
ר
ש

קריאת המדרש ודיון

המדרש מובא במקור כמשל על קין שאמר לאלוהים שאינו יודע מה עם אחיו,
ועל כך ענה לו אלוהים: "קול דְּמִי אֶחִיךָ צֹעֲקִים אֵלַי מִן הָאֲדָמָה" (בראשית ד' י').
ניתן לספר את המדרש כמעשה עם מוסר השכל בפני עצמו או כמשל.
ניתן לפתוח בשאלה: מתי קשה לנו להודות באמת? כאשר אנחנו עושים מעשה
שלייל שאנחנו מתביישים בו, כאשר אנחנו יודעים שנקבל נזיפה או עונש. אם
היינו יודעים שבכל מקרה אשמתנו תתגלה בסופו של דבר, האם היינו מעדיפים
לספר על כך בעצמנו? מה היתרון בכך?
מדוע לא הודה האיש במדרש באמת? - הוא חשש שבעל הגינה יאשים אותו
בגנבה ואולי יעניש אותו (או יגיש תלונה נגדו במשטרה, במונחים של היום) –
וקיווה שאולי לא יתפש. אילו ידע האיש שבכל מקרה יתגלו מעשיו – האם הוא
היה מודה או לא? כדאי להסביר לתלמידים כי יש עדיפות בהודאה במעשה. גם
אם עשינו משהו לא חיובי, ההודאה מראה כי אנו מתחרטים ומוכנים לשאת
בתוצאות (-וזה פעמים רבות חלק מתפקידו של העונש!). ובכל מקרה אם כבר
נהגנו שלא כשורה, לפחות התנהגותנו לאחר מכן תעורר הערכה מסוימת ואולי
גם תפחית מעונשנו...

